

WYROK

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział I Cywilny

w składzie następującym

Przewodniczący: SSO Izabela Korpik

Protokolant: Weronika Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2017 roku w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa

(...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko

D. K. (1) i R. M.

o zapłatę

I. uchyla w całości nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w dniu 6 grudnia 2016 roku, w sprawie o sygn. akt: I Nc 710/16;

II. zasądza od pozwanych na rzecz powoda solidarnie kwotę 137 562,26 zł (słownie: sto trzydzieści siedem tysięcy pięćset sześćdziesiąt dwa złote 26/100) oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 22 listopada 2016 roku do dnia 9 czerwca 2017 roku w kwocie 4 049,98 zł;

III. zasądzone w pkt II świadczenie wraz z odsetkami rozkłada na 95 miesięcznych rat: przy czym 94 raty płatne będą po 1500,00 zł (słownie: tysiąc pięćset złotych) a ostatnia 95 rata w kwocie 612,24 zł (słownie: sześćset dwanaście złotych 24/100) z zaznaczeniem, że raty będą płatne miesięcznie do 10 dnia każdego miesiąca, począwszy od 10-tego lipca 2017 roku, z zastrzeżeniem, iż w przypadku uchybienia terminowej spłaty którejkolwiek z rat cała pozostała należność do zapłaty staje się natychmiast wymagalna;

IV. kosztami procesu obciąża pozwanych i z tego tytułu zasądza od pozwanych na rzecz powoda solidarnie kwotę 7137,00 zł.

/-/ SSO Izabela Korpik

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 22 listopada 2016 roku (data stempla pocztowego) powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanych D. K. (1) i R. M. na jego rzecz solidarnie kwoty 137 562,26 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

Uzasadniając swoje stanowisko powód wskazał, że strony zawarły w dniu 13 października 2010 roku umowę warunkową nr (...) o kredyt. Na podstawie wskazanej umowy powód udostępnił pozwanym kwotę kredytu w wysokości 150 000,00 zł.

Pozwani nie wywiązali się jednak z ciążącego na nich obowiązku terminowej spłaty rat, w związku z czym powód umowę kredytu wypowiedział. Do dnia wniesienia pozwu, mimo wystosowywanych przez powoda wezwań do zapłaty, zadłużenie nie zostało przez pozwanych uregulowane. W dniu 18 listopada 2016 roku powód na podstawie art. 95 ust. 1 ustawy Prawo bankowe z dnia 29 sierpnia 1997 roku wystawił wyciąg z ksiąg banku nr (...).

W dniu 6 grudnia 2016 roku Sąd Okręgowy w Poznaniu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, do sygn. akt: I Nc 710/16, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Zarzuty od powyższego nakazu zapłaty wnieśli w odrębnych pismach pozwani, zaskarżając nakaz w całości i wnosząc o oddalenie powództwa ponad kwotę zaległości z tytułu kapitału kredytu, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów postępowania, nie obciążanie pozwanych kosztami postępowania i kosztami zastępstwa procesowego. Jednocześnie pozwani wnieśli o rozłożenie zadłużenia na raty, przy czym pozwany R. M. wniósł o ustalenie wysokości miesięcznej raty na kwotę nie wyższą niż 1 800,00 zł, natomiast pozwana D. K. (1) na kwotę nie wyższą niż 1 500,00 zł.

W uzasadnieniu pozwani przyznali, że zawarli z powodem w dniu 13 października 2010 roku umowę kredytową na kwotę 150 000,00 zł. Problemy pozwanych ze spłatą kredytu rozpoczęły się na przełomie 2011/2012 roku, kiedy to nastąpił rozpad małżeństwa pozwanych. Dodatkowe obciążenie stanowił zaciągnięty przez pozwanych kredyt hipoteczny we frankach szwajcarskich na zakup mieszkania w miejscowości C.. Z uwagi na trudną sytuację finansową pozwani zaprzestali dokonywania wpłat, a powód wypowiedział umowę kredytu. Pozwani wskazali jednocześnie, że kilkakrotnie składali wnioski o restrukturyzację zadłużenia, jednak za każdym razem otrzymywali odpowiedź negatywną. Nadto pozwani podkreślili, że od kwietnia 2013 w miarę możliwości każdego miesiąca wpłacali na rzecz powoda, tytułem spłaty kredytu, kwoty w wysokości 800 – 1200 zł. Łącznie ok. 45 625 zł, co w ocenie pozwanych nie zostało uwzględnione w pozwie. Pozwani podali również, że ich finansowa i majątkowa jest nadal bardzo trudna i bez rozłożenia świadczenia na raty, nie będą mogli spłacić zadłużenia wobec powoda.

W toku postępowania pozwana D. K. (2) złożyła wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika z urzędu, które to wnioski następnie postanowieniem tutejszego Sądu z dnia 30 marca 2017 roku zostały oddalone.

Na rozprawie w dniu 26 maja 2017 roku pozwani zgodnie wnieśli o rozłożenie świadczenia na raty i ustalenie miesięcznej raty na kwotę 1 500,00 zł miesięcznie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 października 2010 roku powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarł z pozwanymi D. K. (1) i R. M. umowę warunkową nr (...) o kredyt (dalej też jako: (...)). Na mocy wskazanej umowy powód udzielił pozwanym kredytu w wysokości 150 000,00 zł, który to kredyt pozwani zobowiązali się spłacać wraz z odsetkami w 120 równych ratach, płatnych do 10 – go dnia każdego miesiąca, na zasadach i warunkach określonych w Umowie. Miesięczna rata kredytu wynosiła ok. 2300 – 2400 zł. Kredyt został udzielony pozwanym na spłatę innych zobowiązań kredytowych oraz na cele konsumpcyjne.

Stosownie do treści § 2 Umowy oprocentowanie kredytu liczone miało być według stopy zmiennej, a zmiana stopy oprocentowania miała mieć bezpośredni wpływ na wielkość zadłużenia oraz wysokość należnych odsetek (§ 2 ust. 1 Umowy). Oprocentowanie w całym okresie kredytowania stanowiło sumę stawki WIBOR i marży w wysokości 10,98 pkt. % stałej w trakcie trwania umowy (§ 2 ust. 2 Umowy). Bank zastrzegł również sobie prawo do obciążenia kredytobiorcy kosztami powstałymi w wyniku niewywiązania się kredytobiorcy z postanowień umowy, a w szczególności: odsetkami karnymi od zadłużenia przeterminowanego, ewentualnymi kosztami sądowymi, egzekucyjnymi zgodnie

z powszechnie obowiązującymi przepisami, kosztami windykacyjnymi (§ 3 ust. 1 Umowy).

Strony ustaliły także, że umowa rozwiązuje się z zachowaniem 30 – dniowego terminu wypowiedzenia bądź w każdym czasie – za porozumieniem stron (§ 9 ust. 1 Umowy). Bank miał również prawo wypowiedzieć Umowę w przypadku braku realizacji postanowień umowy mających wpływ na zdolność kredytową kredytobiorcy lub możliwość dochodzenia roszczeń przez Bank oraz w przypadku stwierdzenia przez Bank zagrożenia w spłacie kredytu (§ 9 ust. 2 Umowy).

Okoliczność bezsporna między stronami, a nadto dowód : umowa warunkowa

nr (...) o kredyt z dnia 13 października 2016 roku (k. 160 – 162), zeznania pozwanego R. M. (k 248 - 249), zeznania pozwanej D. K. (1) (k. 247 – 248)

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2012 roku, wydanym do sygn. akt: I C (...)Sąd Okręgowy w P. rozwiązał małżeństwo pozwanych poprzez rozwód bez orzekania o winie. Ze związku małżeńskiego pozwanych pochodzi dwoje małoletnich dzieci – A. M., ur. (...) oraz W. M., ur. (...).

Dowód: wyrok Sądu Okręgowego w P.z dnia 17 grudnia 2012 roku (k. 108 – 111)

Rozpad związku małżeńskiego pozwanych doprowadził do pogorszenia się ich sytuacji finansowej. Dodatkowe obciążenie stanowił zaciągnięty przez pozwanych kredyt hipoteczny we frankach szwajcarskich na zakup mieszkania w miejscowości C.. Z powyższych względów pozwani zaprzestali uiszczania rat kredytowych na rzecz powoda.

Dowód: zeznania pozwanego R. M. (k 248 - 249), zeznania pozwanej D. K. (1) (k. 247 – 248)

Ze względu na brak dokonywania wpłat przez pozwanych, a tym samym niewywiązywanie się z warunków Umowy, powód pismem z dnia 11 marca 2013 roku wypowiedział pozwanym Umowę z zachowaniem 30 – dniowego okresu wypowiedzenia, liczonego od dnia doręczenia pisma. Powód wskazał, że zadłużenie przeterminowane powstało w dniu 10 grudnia 2012 roku, a jego kwota na dzień sporządzenia pisma wyniosła 5 773,89 zł + 40 zł z tytułu sporządzenia i wysłania pisma dotyczącego wypowiedzenia. Jednocześnie powód poinformował pozwanych, że wypowiedzenie ma charakter warunkowy, co oznacza, że jeżeli w okresie 30 dni od daty doręczenia oświadczenia o wypowiedzeniu, zostanie dokonana spłata zadłużenia przeterminowanego, wypowiedzenia stanie się nieskuteczne i Umowa będzie kontynuowana. Kolejno zobowiązanie pozwanych zostało postawione w stan wymagalności z dniem 24 lutego 2014 roku.

Okoliczność bezsporna między stronami, a nadto dowód: wypowiedzenie umowy o pożyczkę nr (...) z dnia 11 marca 2013 roku (k. 106)

W odpowiedzi na złożony przez pozwanych wniosek o restrukturyzację zadłużenia, powód pismem z dnia 22 marca 2013 roku poinformował pozwanych, że w wyniku przeprowadzonej szczegółowej analizy podjęta została decyzja negatywna w zakresie możliwości zmiany warunków kredytowania. Jednocześnie powód poinformował pozwanych, że jest gotów do ponownego rozpatrzenia spraw, jeżeli pozwani przedstawią dodatkowe źródła dochodów lub propozycje ustanowienia zabezpieczeń w postaci np. nieruchomości. Powód wskazał również, że na dzień sporządzenia pisma zaległość pozwanych z tytułu zawartej Umowy wynosi 8 299,11 zł.

Okoliczność bezsporna między stronami, a nadto dowód: pismo powoda z dnia 22 marca 2013 roku (k. 107)

Powód pismami z dnia 25 sierpnia 2016 roku wezwał pozwanych do zapłaty wymagalnego zadłużenia z tytułu Umowy, które na dzień 24 sierpnia 2016 roku wyniosło 137 863,32 zł w terminie 7 dni od dnia doręczenia pisma. Na wskazana przez powoda kwotę składały się: kapitał w wysokości 125 490,91 zł, odsetki umowne w kwocie 6 230,80 zł naliczone od dnia 12 października 2013 roku do dnia 23 lutego 2014 roku oraz odsetki za zobowiązania przeterminowane w kwocie 5 840,55 zł naliczone od dnia 31 maja 2016 roku do dnia 17 listopada 2016 roku. Pozwani pisma te odebrali w dniu 30 sierpnia 2016 roku.

Okoliczność bezsporna między stronami, a nadto dowód: pisma powoda z dnia 25 sierpnia 2016 roku wraz z potwierdzeniami odbioru (k. 24 – 29)

W okresie od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia wytoczenia powództwa, to jest do dnia 22 listopada 2016 roku pozwani wpłacili na rzecz powoda łączną kwotę 62 675,00 zł, które to wpłaty zostały zaliczone przez powoda na poczet spłaty należności głównej. W okresie natomiast od dnia wytoczenia powództwa do dnia 14 kwietnia 2017 roku pozwani dokonali wpłat w łącznej kwocie 1 200,00 zł, które zostały zaksięgowane przez powoda na poczet dochodzonej pozewem należności odsetkowej.

Dowód: historia rachunku kredytowego (k. 157 – 159 verte), potwierdzenia przelewów (k. 64 – 104)

Z uwagi na nieuiszczenie przez pozwanych zadłużenia, powód w dniu 18 listopada 2016 roku wystawił wyciąg z ksiąg bankowych, w którym wskazano, iż zadłużenie pozwanych względem powoda wynosi:

- 1) 125 490,91 zł tytułem należności głównej (kapitału);
- 2) 6 230,80 zł tytułem odsetek umownych naliczonych od dnia 12 października 2013 roku do dnia 23 lutego 2014 roku;
- 3) 5 840,55 zł tytułem odsetek za zobowiązanie przeterminowane naliczonych od dnia 31 maja 2016 roku do dnia 17 listopada 2016 roku.

Dowód: wyciąg z ksiąg powodowego banku z dnia 18 listopada 2016 roku nr (...) (k. 22 – 23)

Obecnie pozwani pozostają w nowych związkach małżeńskich – pozwany R. M. z J. M. (1) (związek małżeński zawarty w dniu (...) roku), a pozwana D. K. (1) z P. K. (związek małżeński zawarty w (...) roku).

Dowód: zeznania pozwanego R. M. (k. 248 - 249), zeznania pozwanej D. K. (1) (k. 247 – 248)

Pozwana D. K. (1) ma 42 lata, z zawodu jest policjantem. Z mężem P. K. wychowuje szóstkę dzieci – dwóch wspólnych synów w wieku 2 i 3 lata, dwie córki z pierwszego małżeństwa z pozwanym R. M. w wieku 13 i 10 lat oraz dwoje dzieci z pierwszego małżeństwa P. K. w wieku 17 i 15 lat. Pozwana pracuje jako policjantka za wynagrodzeniem w wysokości (...) zł netto. Od kwoty wynagrodzenia pozwanej odciągana jest rata pożyczki pracowniczej w kwocie 360 zł, która to pożyczkę pozwana zaciągnęła w marcu 2017 roku w kwocie 12 500,00 zł oraz kwota ubezpieczenia pozwanej i dzieci w kwocie 250 zł miesięcznie. Mąż pozwanej jest wojskowym i zarabia (...) zł miesięcznie. Nadto pozwana i jej mąż otrzymują alimenty na dzieci z pierwszych związków, pozwana w łącznej kwocie 1200 zł, natomiast jej mąż w łącznej kwocie 1000 zł oraz świadczenie z programu 500 + w kwocie 3000 zł miesięcznie.

Koszt utrzymania mieszkania, w którym zamieszkuje pozwana z mężem i dziećmi wynosi ok. 1050 - 1060 zł, na którą to kwotę składają się czynsz (w który wliczona jest już opłata za gaz) w wysokości 800 zł oraz prąd w wysokości 500/520 zł co dwa miesiące, tj. 250 – 260 zł miesięcznie. Pracodawca męża pozwanej dopłaca 800 zł tytułem kosztów utrzymania mieszkania. Obecnie pozwana wraz z rodziną jest w trakcie zmiany mieszkania. Pozwana z mężem posiadają także dwa samochody – marki P. (...), rocznik 2008 o wartości 17 000,00 zł oraz marki P. (...), rocznik 2005 o wartości około 9 000,00 zł. Pozwana wydatkuje również kwotę 250 zł miesięcznie na leki córki z pierwszego małżeństwa, albowiem choruje ona na cukrzycę. Ostatnio z byłym mężem P. M. zapłacili 3000,00 zł za aparat ortodontyczny córki.

Dowód: zeznania pozwanej D. K. (1) (k. 247 – 248)

Pozwany R. M. ma 41 lat, pracuje jako policjant za wynagrodzeniem (...) zł netto miesięcznie. Żona pozwanego J. M. (2) pracuje jako doradca kredytowy i zarabia miesięcznie od (...) do (...) zł. Żona pozwanego jest obecnie

w ciąży, termin porodu wyznaczono na grudzień 2017 roku. Pozwany opłaca miesięczny czynsz za mieszkanie, w którym zamieszkuje z żoną w kwocie 460 zł oraz spłaca dwa kredyty zaciągnięte w (...) -u wspólnie z byłą żoną. Miesięczna rata wynosi 590 zł, a do spłaty pozostało jeszcze około 22 – 23 tysięcy złotych.

Dowód: zeznania pozwanego R. M. (k 248 - 249)

Pozwani otrzymują również miesięczny dochód w wysokości 1560 zł z wynajmu wspólnie zakupionego mieszkania w C.. Kwota ta jednak przeznaczana jest przez pozwanych na spłatę raty kredytu hipotecznego zaciągniętego na zakup w/w mieszkania oraz opłaty za czynsz w wysokości 630 zł miesięcznie.

Dowód: zeznania pozwanego R. M. (k 248 - 249), zeznania pozwanej D. K. (1) (k. 247 – 248)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych dokumentów, które nie były kwestionowane przez stronę pozwaną, a i Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu, nadto na podstawie zeznań pozwanych.

Sąd zwraca przy tym uwagę, że waloru dokumentu urzędowego nie należy przypisywać wyciągowi z ksiąg rachunkowych powodowego banku. Niemniej jednak powyższy dokument Sąd uznał za wiarygodny materiał dowodowy. W szczególności został on podpisany przez osobę do tego upoważnioną i zaopatrzony pieczęcią banku. W tej sytuacji dokumentu tego nie można pozbawiać mocy dowodowej i należy poddać go ocenie. Dane w zawarte w dokumencie pozostają natomiast w zgodzie z pozostałymi dowodami, wobec czego Sąd uznał omawiany wyciąg za w pełni wiarygodny. Pozwani natomiast nie przedstawili żadnego dowodu, który podważałby prawdziwość danych zawartych w tym dokumencie.

Zeznania pozwanych, przesłuchiwanym na okoliczność ich sytuacji finansowej, Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Sąd nie dopatrzył się w ich zeznaniach celowego zniekształcania rzeczywistości na swoją korzyść.

Sąd oddalił wnioski dowodowe pozwanych o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków J. M. (2) i P. K., albowiem uznał, iż okoliczności dotyczące sytuacji finansowej pozwanych zostały już w wystarczającym stopniu wyjaśnione podczas przesłuchania samych pozwanych.

Sąd oddalił również wniosek dowody o przesłuchanie pozwanych na okoliczność podejmowania przez nich czynności mających na celu porozumienie z powodowym bankiem, albowiem okoliczności te były w ocenie Sądu nieprzydatne do wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne, i jako takie podlegało uwzględnieniu.

Na podstawie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe (Dz.U.2012.0.1376 t.j.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Oznacza to, że na powodzie ciążył obowiązek przekazania kredytobiorcy określonej kwoty, na pozwanym zaś spoczywało zobowiązanie zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Z kolei art. 75 ust. 1 prawa bankowego precyzuje, że w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu bank może wypowiedzieć umowę kredytu.

W ocenie Sądu przedstawione przez stronę powodową dokumenty i wyliczenia,

a przede wszystkim umowa kredytowa i wyciąg z ksiąg bankowych w sposób jednoznaczny wskazują, że żądane przez niego roszczenie zostało uzasadnione zarówno co do zasady, jak i co do wysokości.

Analizując skuteczność wypowiedzenia kredytowej umowy należy przypomnieć treść art. 75 ustawy prawo bankowe, który stanowi, że w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu. Termin wypowiedzenia, o ile strony nie określą w umowie dłuższego terminu, wynosi 30 dni, a w razie zagrożenia upadłością kredytobiorcy - 7 dni. Z treści § 12 pkt 2 Umowy kredytu zawartej między stronami wynika, iż terminy wypowiedzenia umowy były zbieżne z terminami ustawowymi, nie zostały wydłużone. Wypowiedzenie umowy kredytu w niniejszej sprawie, nastąpiło pismem z dnia 11 marca 2013 roku z uwagi na niedotrzymanie przez pozwanych warunków umowy.

W niniejszej sprawie pozwani nie kwestionowali faktu zawarcia umowy, ani też braku spłat kredytu. Wskazywali natomiast, że mimo trudnej sytuacji finansowej starali się wpłacać na rzecz powoda kwoty od 800 – 1200 zł, co w ich ocenie nie zostało uwzględnione w pozwie. Nadto wskazywali, że podejmowali próby porozumienia się z powodowym bankiem, składali wnioski o restrukturyzację, jednak zawsze spotykali się odmową.

Niezasadny okazał się zarzut pozwanych, jakoby powód nie uwzględnił dokonanych przez nich wpłat w roszczeniu dochodzonym w niniejszej sprawie. Powód przedłożył bowiem historię rachunku kredytowego pozwanych, z której wprost wynika, że powód każdą z wpłat zaksięgował na poczet należności głównej. Z historii rachunku kredytowego wynika natomiast, że saldo księgowe na dzień 9 listopada 2016 roku wynosiło 125 490,91 zł. Kwota ta jest zbieżna z kwotą należności głównej, wskazanej w wyciągu z ksiąg bankowych powodowego banku. Twierdzenia pozwanych w tym zakresie należało uznać więc za zupełnie bezpodstawne.

Powód wskazał także co dokładnie składa się na dochodzoną kwotę. Oprócz kwoty kapitału w wysokości 125 490,91 zł, pozwani zobowiązali się także do zapłaty odsetek umownych w kwocie 6 230,80 zł naliczonych od dnia 12 października 2013 roku do dnia 23 lutego 2014 roku, według stopy procentowej odpowiednio 13,68 % bądź 13,66 %, a także odsetek od zobowiązania przeterminowanego w kwocie 5 840,55 zł naliczonych od dnia 31 maja 2016 roku do dnia 17 listopada 2016 roku według stopy procentowej 10 %. Naliczenie wszystkich powyższych kwot znajduje oparcie w postanowieniach zawartej przez strony umowy, a dokonane przez powoda obliczenia są w pełni prawidłowe. Pozwani natomiast nie udowodnili że spłacili kwotę kapitału w większym zakresie lub, że odsetki zostały naliczone od niewłaściwej kwoty lub za błędny okres.

W tym miejscu Sąd podkreśla również, że art. 75c ustawy prawo bankowe z dnia z dnia 29 sierpnia 1997 roku (Dz.U. z 2016 r. poz. 1988) nie nakłada na bank obowiązku uwzględnienia wniosku kredytobiorcy dotyczącego restrukturyzacji zadłużenia, a jedynie wskazuje, iż bank powinien na wniosek kredytobiorcy umożliwić mu restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu, jeżeli jest to uzasadnione dokonaną przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy. Ustawodawca nigdzie nie sprecyzował, w jaki sposób taka ocena ma zostać przez bank dokonana, na podstawie jakich metod i jakich kryteriów. Wydaje się więc, że każdy bank będzie mógł zastosować swoje wewnętrzne sposoby oceny sytuacji gospodarczej i finansowej kredytobiorcy. Takie podejście ma również swoje uzasadnienie systemowe. Bank udziela kredytów, wykorzystując środki deponentów. Jako instytucja zaufania publicznego musi dokonać odpowiedniej oceny ryzyka kredytowego. To bank ostatecznie poniesie więc odpowiedzialność (regulacyjną, wizerunkową itp.), jeśli nie uda się wygzekwować zadłużenia od kredytobiorcy. W niniejszej sprawie dokonano indywidualnej oceny sytuacji finansowej pozwanych i stwierdzono, że nie posiadają oni zdolności kredytowej wystarczającej dla podjęcia pozytywnego rozstrzygnięcia dotyczącego restrukturyzacji. W rozstrzygnięciu powoda Sąd nie dopatrył się żadnych uchybień.

W niniejszej sprawie Sąd miał również na uwadze, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 roku, sygn. akt: P 7/09 art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, w zakresie, w

jakim nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, pozwani jednak w żaden sposób nie zakwestionowali wiarygodności dokumentów, w tym wyciągu z ksiąg bankowych, prawidłowości wycień, czy braku wymagalności.

W tym stanie rzeczy uznać należało, że powód w wystarczający sposób wykazał, co składa się na należność główną, która wartość związana jest z odsetkami umownymi, a która z odsetkami za zobowiązanie przeterminowane.

Reasumując, sąd uchylił nakaz zapłaty w całości dla zachowania przejrzystości sentencji (punkt I sentencji wyroku), zasądzając od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 137 562,26 zł (słownie: sto trzydzieści siedem tysięcy pięćset sześćdziesiąt dwa złote 26/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22 listopada 2016 roku do dnia 9 czerwca 2017 roku, tj. do dnia wyrokowania (punkt II sentencji wyroku).

W niniejszej sprawie pozwani wnieśli o rozłożenie należności na raty w wysokości odpowiednio 1500,00 zł miesięcznie wskazując, że poczuwają się do obowiązku spłaty zadłużenia i deklarując, że taką kwotę miesięcznej raty będą w stanie wygospodarować.

Sąd zważył, że zgodnie z treścią art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. W doktrynie podkreśla się, że uprawnienie to przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby jego lub jego bliskich na niepożądane szkody.

Analizując szczegółowo sytuację majątkową i osobistą pozwanych Sąd uznał, że wniosek na raty zasługuje na uwzględnienie. Biorąc pod uwagę sytuację przedstawioną na posiedzeniu sądowym, nie kwestionowaną przez stronę powodową, Sąd uznał za celowe rozłożenie zasądzonej kwoty na 95 miesięcznych rat: przy czym 94 w wysokości po 1 500,00 zł, natomiast ostatnia w wysokości 612,24 zł. Zauważyć należy, iż rozłożenie przedmiotowej należności na raty w żaden sposób nie uchybi interesowi wierzyciela. Pozwani nie są w stanie jednorazowo spełnić całego świadczenia, wobec czego konieczna stałaby się egzekucja dochodzonej kwoty na drodze egzekucji sądowej. Dochody i wydatki pozwanych wskazują natomiast, że zachodzi ryzyko, iż przedmiotowa egzekucja mogłaby okazać się czasochłonna, a nawet bezskuteczna. Ściągnięcie tej sumy w drodze egzekucji nie tylko nie służyłoby interesowi wierzyciela, ale również i samych pozwanych, narażając ich na wysokie koszty. W interesie obu stron leży zatem rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty. Powód zyska większą pewność, iż odzyska swoją należność, natomiast pozwani będą mogli spłacić swoje zadłużenie bez nadmiernego dla siebie uszczerbku.

Mając powyższe na względzie, Sąd w punkcie III sentencji wyroku zasądzone w punkcie II świadczenie wraz z odsetkami rozłożył na 95 rat: 94 raty po 1 500,00 zł każda, natomiast ostatnia w kwocie 612,24 zł, płatne do 10 dnia każdego miesiąca. W razie uchybienia terminowej spłaty którejkolwiek z rat cała pozostała należność do zapłaty będzie stawać się natychmiast wymagalna. Jednocześnie z uwagi na rozłożenie przedmiotowego świadczenia na raty, Sąd w punkcie II zasądził na rzecz powoda odsetki za opóźnienie tylko do daty wyroku. Zgodnie bowiem z uchwałą 7 sędziów Sądu najwyższego z dnia 22 września 1970 roku w sprawie III PZP 11/70, „w przypadku gdy sąd rozkłada na raty zasądzone świadczenie, odsetki za opóźnienie naliczane są tylko do daty wyroku”. Sąd ma również świadomość, iż kwota odsetek za okres od dnia 22 listopada 2016 roku do dnia 9 czerwca 2017 roku wynosi 5 249,98 zł, jednak uwzględnił w tym zakresie wpłaty pozwanych dokonane po wytoczeniu powództwa w łącznej wysokości 1 200,00 zł, które to kwoty powód zaliczył na poczet należności odsetkowych. Dlatego też Sąd ustalił odsetki na kwotę 4 049,98 zł (5 249,98 zł – 1 200,00 zł = 4 049,98 zł).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i obciążył nimi w pozwanych, jako przegrywających spór w całości. Z tego tytułu Sąd zasądził od pozwanych solidarnie kwotę 7137 zł tytułem kosztów postępowania, na którą to kwotę złożyły się: koszty zastępstwa procesowego w kwocie 5400 zł ustalone w oparciu o § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) w sprawie opłat za czynności radców prawnych, opłata sądowa od pozwu w kwocie 1720 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

SSO Izabela Korpik